

Душа обирає наосліп
Олександра Малаш

Прозовий диптих Олександри Малаш «Душа обирає наосліп» присвячений Жінкам, яка блукає у пошуках свого місця у цьому світі. Вони навпомацки знаходять людей, яким віддають найдорожче – ключі до серця. Героїні повістей «Коли моя мати співає» та «Карамболь», здавалося б, ніколи не зрозуміли б одна одну, якби десь зустрілися. Одна не вміє жити в реальності, але сили духу вистачить на те, щоб і подорослішати, й лишитися собою. А інша так ревно відстоює свою гідність, що це закінчується нервовим розладом. Але є те, що їх об'єднує – бажання, пройшовши всі випробування долі, зберегти своє жіноче. Я та розчинитися в любові до Того Єдиного, який прийме й покохає такою, як є...

Олександра Малаш

Душа обирає наосліп

Коли моя мати співає

...І вперше ти схиляєшся в поклоні
Не перед ликом, втіленим в іконі,
А перед тим, що виписаний в грудях,
І усвідомлюєш зненацька – Бог є в людях
Таких, як Жінка. Він Живий і Суцільний
У тих, кому Любов як хліб насущний...

Надія Гаврилюк

– Алло, Юрчику, привіт! А чого це в тебе жіночий голос?

Ну що я ще могла сказати? Не натискати ж кнопку відбою! Іще вирішать, що злякалася, а мені нема чого боятися. Я телефоную хлопцеві, з яким усю осінь не бачилися. Але хто ця

дама? Прийшла на мое місце?..

– Дівчино, ви що, п'яна? – роздратовано деренчить у трубці все той самий жіночий голос.

Що ж, цілком природна реакція. І я б запитала те саме. Але зараз питає вона. І я здогадуюся: вона не знала, що в Юрка раніше була я.

– Ні, я просто страшенно здивована, – зізнаюся й швидко додаю: – І знаєте, мені байдуже, хто ви, але я хочу почути власника цього телефона. Якщо він мені його дав, то нехай за це й відповідає.

А як? Белькотіти з винуватою інтонацією, що я не зловживаю спиртним? Та, зрештою, клич уже Юрка, ти мені набридла. А там я йому дам прикурити від карпатської ватри.

– Якщо він вам запропонував руку та серце, – озвалася незнайома (і треба ж до такого додуматися!), – то вважайте, ви вже зіпсували стосунки зі свекрухою.

– Що?! – вихоплюється в мене.

До чого тут свекруха?

Лише за кілька секунд, оговтавшись, я кажу їй:

– Узагалі-то, мої стосунки з моїми родичами – це не ваша парафія.

А й справді, чого це я зіпсувала стосунки з Юрковою мамою? Старенька (а їй таки вже під шістдесят) учителька музики давала мені уроки гри на фортепіано, бо, бачте, у її дітей слуху нема, у неї пальці вже не ті, а інструмент дорогий, чого ж має збирати пилюку в квартирі? І я була пильною ученицею, вона завжди мене нахвалювала: мовляв, кращої невістки й не потрібно. Лукавила? Невже творчі люди можуть бути такими нещирими?

А якщо я щось таки бовкнула, і то зовсім невинне, а синочок перекрутив на свій лад? Ох, Юрчику, Юрчику, я завжди знала, що в тебе півкори головного мозку паралізовано манією величчя, але що я тобі зробила? Запропонувала трохи відпочити одне від одного? Та якби не я, то цю ідею подав би ти. Від перестановки доданків сума не змінюється, ти повинен це знати, адже ти за п'ять хвилин архітектор, еге ж?..

Але ось зашаруділо в телефоні, дунуло, затріскотіло, і – довгождане тремоло в низькому регістрі:

– Марія?

– Марія. Мірабела, – уточнила я. – Це що за дівуля з тобою? Ти, як проводжав мене на метро, часом совість не впустив на рейки?

– Що це ти наговорила мамі? – несподівано напався на мене Юрко.

– Мамі?! Чийй?

Серце мое гупнуло в кишечник. Певно, то він про мою маму. Ні, я їй усе розповіла про нас, але вона спитала: «А ти не хочеш поговорити з ним?» Невже мама в обхід мене телефонувала Юрчикові чи його батькам?.. Оце таки підло.

Та виявилося, що річ не в тому.

– Моїй мамі, Маріє.

Е, тут уже щось нечисто. І він, і дівуля обвинувачують мене в тому, про що я навіть і не знаю.

– Коли?

– Щойно.

– Щойно, Юрчику, я твоїй мамі нічого не говорила. А тепер скажи-но мені ти: що це за особа жіночої статі користується твоїм телефоном? Ні, я розумію, ти не моя власність, – у цю фразу я намагалася вкласти якнайбільше сарказму, – але просто цікаво.

– А, ти ще не знаєш? – І знову спокійні, аж ласкаві нотки. Але тепер вони видаються мені фальшивими. – Гаразд, я завтра приїду, поговоримо.

– Ти хоч би сказав, де ти.

– У Козині, – відповів. І гукнув кудись удалину: – Та збираюся вже!

– Куди, куди ти збираєшся? – розгубилася я.

– Та це я не тобі. Чекай до завтра.

У мене все в голові перемішалось. Мама... «Ви вже зіпсували стосунки зі свекрухою»... Козин... Я чула про це містечко, там мешкають переважно олігархи. Що серед них робить Юрко?

Я завтра приїду, поговоримо.

Родина їхня не бідувала, але щоб оселитися у котеджі серед депутатів і продюсерів... Мешкали собі в непоганій, просторій квартирі, батько був великим начальником, не поспішав на пенсію. Може, я щось не знала про їхні доходи? Та й з якого дива мене втаємничували б? Отже, тепер придбали цей котедж, аби відпочивати на старість, а Юрко знюхався з дівчиною їхнього кола, то, щоб позбутися мене, закидає, наче я образила його маму?..

Зажди, Марійко, і вгамуй свою уяву. Він завтра приїде – і ти все знатимеш.

Він. Завтра. Приїде.

Я вже уявляю собі його певну сили постать. Припадаю в думках до його величезних закоханих очей, з яких готова пити сонячні промені від зорі до зорі. Капітулюю, одне слово. Тому що я за ним скучила. Дуже. Тільки я про це – нікому. Завтра святого Миколая, а мені здається – від вересня ціла вічність минула. Але...

Але ти теж не все знаєш, Юрчику-голубчику. Я тебе не віддам цій кралі. У мене є на це поважна причина. Хіба що й справді між нами стала твоя мама...

Власне, це його мама й винна в тому всьому, що сталося. Це вона дала оголошення про уроки музики. І треба ж було мені на першому курсі, ледь склавши літню сесію, раптом відкрити в собі такий шалений потяг до прекрасного, щоб аж мчати сторч головою в інший бік Києва, де чекало на мене те капосне фортепіано з його лискучими чорно-білими зубами. Воно тими зубами з'їло мою долю, розтрощило мені серце.

Отам, у своїй вчительки, під акомпанемент власних переляканих «до-ре-мі» я й познайомилася з її синочком. Зовнішність? Звичайнісінька, я й кращих бачила. Манери? Що сказати... Трішки ця мама-творча-особистість його розбестила. Утім мені до того що? Я собі прийшла – пішла, хай он рідня з ним воює. Одне слово, не звернула я на Юрка жодної уваги. Ще не відридала за своїм шкільним коханням, утраченим на випускному вечорі. Здавалося, тієї височенної планки, яку поставив мій недосяжний колишній, тепер ніхто не опустить.

Окрім фортепіано, мене ніщо не обходило в цій об'єктивній реальності.

Одного вечора, коли мої батьки поїхали кудись далеко на гостини, я окупувала інструмент

своєї вчительки. Її чоловік і дочка вже стелили ліжка, а я все розучувала п'єсу – «Коли моя мати співає». Довго розучувала. І ось, нарешті...

Знаєте, як воно буває, коли довго щось не виходить – і раптом ти відчуваєш смак власних звуків, ти поринаєш у божественну мелодію, а далі стрілою летиш у ті сфери, де ще ніколи не була навіть у мріях... Я нарешті звільнилася від тягаря іспитів, які склала місяць тому. Перестала зважати на комарів, що зграєю линули на запах мого тіла. Для мене ніщо тепер не існувало. Лише я та нескінченний плин звуків, важке соковите модерато, від якого просто дах зносить... Я хотіла, аби це тривало... ну бодай до світанку. Хотіла, щоб мати співала й співала, не замовкаючи... Ого, ой-ой-ой, мамочко, доспівалася ти до того, що моя золота вчителька глянула на годинник – і заверещала:

– Марійко! Вже дванадцята година! Зараз усі маршрутки перетворяться на гарбузи!

Вона також була схиблена на нотах і заслухалася, забувши про час.

Я кинулася до свого телефону, що мирно чекав на беззвучному режимі. Чи варто казати, як довго я намагалася заспокоїти переляканих батьків, брехала, ніби я заснула, а перед сном забула до них зателефонувати... І молилася про одне – аби лише тієї хвилини в цьому домі ніхто не заговорив. «Коли моя мати співає... Коли моя мати співає...»

Із сусідньої кімнати вийшов голова родини і запропонував доправити мене додому. Я було віднікувалася – мовляв, нащо ці клопоти, я не маленька й тому подібне... Але тут утрутився вчительський синочок і згадав, що «сьогодні батькова черга охороняти жінок у цьому домі». Я спробувала вислизнути непомітно. Але Юрко все-таки пішов мене проводити. Я лише поставила умову – добиратися будемо пішки.

По-перше, не була впевнена, що ми у цей час чимось доїдемо, по-друге, – спина моя раптом згадала, що я задовго сиділа біля піаніно й тепер не завадило б її розігнути. До того ж було якесь босяцьке бажання поглузувати зі студента-ботана. Адже з правого берега на Троещину пішкобусом – це вам не в комп витріщатися. Але найголовніше – просто кортіло поговорити. Байдуже, слухають мене чи ні. Так буває, коли переповнюють враження. Коли душа й далі ширяє в сяйві місяця, дарма що клавіші фортепіано вже відпочивають від моїх пальців... Натомість зорі такі близькі до мене – і я мовби перескакую з однієї на одну, наспівуючи лейтмотив. Про це теж хотілося сказати вголос.

І я розтікалася мислю по дереву...

Брехня, що жінка вухами любить. Вона любить вуха. Я сповідалася. Юрко мене не перебивав. Щось запитував, коли я спинялася, аби перевести подих. Наприкінці дороги запропонував зустрітися в позаурочний час. Я щось там промимрила, що вільного часу в принципі не маю. А тоді – сама не знаю чого – зірвалося:

– Гаразд, якось домовимося, коли приїду.

Я саме заплітала косу, коли погляд мій упав на фотку з випускного балу. Так, ця світлина у легенькій сивій рамці стояла біля люстра, мов оберіг, і на ній у центрі щасливо сміявся мій Андрій, оперезаний синьою золоченою стрічкою. Так хотілося набрати його номер і спитати, чи часом вона його не кинула. Або він її. Але не наважувалася. Не люблю, взагалі, нав'язуватися.

На випускний вечір Андрійко привів оту... свою... про існування якої я й не знала раніше. Ба навіть і припустити не могла! А як усе райдужно починалося! Він мені допомагав з математики й фізики, я йому – з англійської... У кіно разом бігали після занять... Як почалася весна – уроки в парку прогулювали... Та це все дрібниці! Головне, він мені сказав: «Ти – унікальна». (Той самий неговіркий Андрій, який, вимовивши «добрий день» і «до побачення», потім два тижні відновлював сили). Це так, певно, дякував, що я на іспиті його витягувала за вуха з тими неправильними дієсловами. І – на! «Це – Валя, моя дівчина». – Я – у сльози (не соромлячись і Валі): «Андрійку, а я тоді хто?» – «Ти? Ти друг». І квилить, плаче Ярославна...

Тепер плела свою косу і мріяла невдовзі розпустити її та сісти до концертного рояля. Мала на прикметі одну невеличку залу, де виступали час від часу мої студентські друзі. Отак би зібратися (нагоду можна самим придумати), скликати всіх охочих послухати юні таланти... А я б запросила цього донжуана... донкіхота... що мене проміняв на кучерявий гламур... Аби почув, яка я молодець, і збагнув, кого він утратив. Ох, я йому тоді влаштую рибний день! «Друг...» Схопила свій «оберіг», хотіла пошпурити – та й заспокоїлася. Ні, не те щоб заспокоїлася, просто в такому стані не можна грати. А мені за годину вже треба бути там. Біля клавіш.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22805906&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам

способом.